

Sentencja

- 1) Artykuł 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy, klauzulę 4 Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin [czasu pracy], zawartego w dniu 6 czerwca 1997 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin [czasu pracy], zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC oraz klauzulę 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które nie przewiduje możliwości korzystania przez sędziego pokoju z prawa do corocznego płatnego urlopu w wymiarze 30 dni ani z systemu socjalnego i zabezpieczenia społecznego, zależącego od stosunku pracy, takiego jak przewidziany dla sędziów sądów powszechnych, jeśli ten sędzia pokoju jest „pracownikiem zatrudnionym w niepełnym wymiarze [czasu pracy]” w rozumieniu porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy lub „pracownikiem zatrudnionym na czas określony” w rozumieniu porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony i znajduje się w sytuacji porównywalnej z sytuacją sędziego sądu powszechnego.
- 2) Klauzulę 5 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy 1999/70 należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego stosunek pracy na czas określony może zostać przedłużony maksymalnie trzy razy z rzędu, każdorazowo na cztery lata, na całkowity okres nieprzekraczający 16 lat i które nie przewiduje możliwości skutecznego i odstrasającego wymierzania kar za kolejne przedłużania stosunków pracy w sposób stanowiący nadużycie.

(¹) Dz.U. C 271 z 17.8.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București – Rumunia) – Berlin Chemie A. Menarini SRL/Administrația Fiscală pentru Contribuabili Mijlocii București – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București

(Sprawa C-333/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 44 – Miejsce świadczenia usług – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 282/2011 – Artykuł 11 ust. 1 – Świadczenie usług – Miejsce opodatkowania – Pojęcie „stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej” – Spółka państwa członkowskiego powiązana ze spółką znajdującą się w innym państwie członkowskim – Odpowiednia struktura w zakresie zaplecza personalnego i technicznego – Zdolność do odbioru i wykorzystywania usług świadczonych na własne potrzeby stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej – Usługi marketingowe, regulacyjne, reklamowe i reprezentacji świadczone przez spółkę powiązaną na rzecz spółki będącej odbiorcą]

(2022/C 213/08)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Berlin Chemie A. Menarini SRL

Druga strona postępowania: Administrația Fiscală pentru Contribuabili Mijlocii București – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București

przy udziale: Berlin Chemie AG

Sentencja

Artykuł 44 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2008/8/WE z dnia 12 lutego 2008 r., i art. 11 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiającego środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że spółka mająca siedzibę w jednym państwie członkowskim nie ma stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej w innym państwie członkowskim ze względu na to, iż posiada tam spółkę zależną, która na podstawie umów udostępnia jej zaplecze techniczne i personalne, za pomocą których świadczy ona, na zasadach wyłączności, usługi marketingowe, regulacyjne, reklamowe i reprezentacji, mogące mieć bezpośredni wpływ na wielkość sprzedaży.

(¹) Dz.U. C 339 z dnia 12.10.2020.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin hallinto-oikeus – Finlandia) – A SCPI

(Sprawa C-342/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Artykuły 63 i 65 TFUE – Swobodny przepływ kapitału – Ograniczenia – Podatek dochodowy od osób prawnych – Zwolnienie z podatku funduszy inwestycyjnych – Przesłanki zwolnienia – Warunek związany z formą kontraktową funduszu]

(2022/C 213/09)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Helsingin hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A SCPI

Druga strona postępowania: Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö

Sentencja

Artykuły 63 i 65 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, które zastrzegając możliwość skorzystania ze zwolnienia z podatku dochodowego dochodów z najmu i zysków ze zbycia nieruchomości lub akcji spółek będących właścicielami nieruchomości wyłącznie przez fundusze inwestycyjne mające formę kontraktową, wykluczają z tego zwolnienia alternatywny fundusz inwestycyjny niebędący rezydentem mający formę statutową, podczas gdy ten ostatni fundusz, korzystając z systemu przejrzystości podatkowej w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę, nie podlega w tym państwie członkowskim podatkowi dochodowemu.

(¹) Dz.U. C 339 z dnia 12.10.2020.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 49 de Barcelona – Hiszpania) – EL, TP/CaixaBank SA

(Sprawa C-385/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Dyrektywa 93/13/EWG – Zasada skuteczności – Zasada równoważności – Postępowanie sądowe zmierzające do stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku umownego – Kompetencja sądu krajowego do przeprowadzenia kontroli z urzędu – Postępowanie krajowe w przedmiocie ustalenia kosztów – Podlegające zwrotowi koszty wynagrodzenia adwokata]

(2022/C 213/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 49 de Barcelona